

"Hattâ Âl-i Beyt ve İmam-ı Ali'ye adavetleri bulunan müfrit Vehhâbîlik hesabına Risale-i Nur'un Âl-i Beyt ve İmam-ı Ali'nin bir mânevî hediyesi ve eseri olmasından, itiraz etmeye başlamışlar." İzah eder misiniz?

Üstad'ın döneminde, Risale-i Nurlara en çok itiraz ve tenkitler, hoca ve alimler taifesinden geliyor. Bu hocalardan bazıları, Üstad üstündeki siyasi baskıdan korktuğu için, bazıları da meslek ve meşrebinin gereği olarak Risale-i Nurlara mesafeli durmuşlar. Vehhabilik damarı olan hocalar, Risale-i Nurların İmam Ali (r.a) ve ehlibeyite sahip çıkmasından dolayı Risale-i Nurlara yabancı kalmışlar, hatta ilişenler olmuş. Bir kısım hocalar ise; enaniyet ve mesleğinin taassubundan dolayı Risale-i Nurları ve Üstadı kendine rakip tahayyül ettiği için soğuk bakmışlar, bazen de tenkit etmişler vs.

Üstad bu taifenin bu tarz yaklaşımlarına bakarak, bütün hocalara ve alimlere bir küsmek ve darılmak olmamalıdır diyor. Özellikle devrin İstanbul ulemasından mühim bir kısmı; Risale-i Nurlara ciddi dost ve ciddi taraftar olmuş ve manen desteklemişlerdir. Bu sebeple onlara kızılmamalıdır, haklarında menfi konuşulmamalıdır, diyor.

Bahsi geçen yerin devamındaki şu paragraf, meseleye ışık tutuyor:

"Hem merhum Fetva Emini Ali Rıza ve merhum Ahmed Şirani ve merhum Şevket Efendi ve merhum Mehmed Âkif gibi insafı, Risale-i Nur'u fevkalâde takdir ve tahsin eden o muhterem ve merhum zatların hatırı için, biz İstanbul hocalarına dostuz, onlardan gücenmeyiz. İnşallah, bir zaman Yirminci Lem'a-i İhlâs kendini onlara okutturacak, o eski dostları da yeni dostlar yapacak."(1)

(1) bk. [Emirdağ Lâhikası-I, 107. Mektup.](#)